

[Peter Holst.]

ningsform. At tage elevtallet på et givet tidspunkt én gang årligt og gange med et i forvejen kendt gennemsnitsbeløb må være noget af det mest minimale papirarbejde, man kan forestille sig at pålægge de berørte instanser. At Kommunernes Landsforenings repræsentant har udtalt ønske om, at kommunerne afkrævedes de faktisk sparede undervisningsudgifter, er jo en rimelig betragtning fra den side, men jeg tror, det er rigtigt, at man i stedet har valgt den foreslåede ordning, der måske nok tager en lille flis af millimeterretfærdigheden, men til gengæld også befrier kommunerne for vanskelige beregningsarbejder, hvis lødighed man kunne diskutere.

Der har fra enkelte sider været nævnt nogle betænkeligheder, dels fra De frie Folkeskolelæreres Fællesråd, dels i et par artikler i Højskolebladet. Jeg vil godt i den anledning nævne, at venstre ser det faktum, at den egentlige tilskudsforvaltning stadig væk skal ligge i direktoratet, som en garanti for, at de frie skoler og de private kurser helt selvstændigt kan beholde deres arbejds- og driftsform. Enhver tanke om, at kirkelige og nationale mindretals traditionelle skolemuligheder skulle fratages dem, er venstre aldeles fremmed.

Med dette har vi ønsket at sige, at vi gerne vil være med til at befordre lovforslagene videre igennem til vedtagelse.

Elmholt (R.V.):

Det radikale venstre ser med forventning hen til den lovgivning, som her er lagt frem. Mens refusion med en bestemt procentsats opfordrer til øget forbrug, vil tilskud efter objektive kriterier gøre de lokale myndigheder og forbrugere omkostningsbevidste.

I sin fremsættelse bebuder ministeren et udkast til en revideret lov om fritidsundervisning m. v. udsendt som debatoplæg, før forslaget fremsættes her i tinget. Jeg synes, ideen er udmærket. Det er godt, at lovens brugere kan få lejlighed til at kommentere indholdet. Loven bør fastslå kommunens pligt til at støtte eller iværksætte fritidsvirksomhed for børn, unge og ældre. Men udover denne målsætning bør den lokale udformning overlades til de kommunale myndigheder. Jeg nærer fuld fortrøstning til, at de er sig deres ansvar bevidst.

Men samtidig vil jeg håbe, at ungdomsklubberne bliver behandlet ens i økonomisk henseende — det er allerede berørt — hvad enten de oprettes efter fritidsloven eller loven om børne- og ungdomsforsorg. Jeg kan erklære mig helt enig med PP II, når det om dette på side 661 hedder:

„En fuldstændig afvikling af de resterende refusionsordninger på alle de områder, hvor kommunerne har selvstændige beføjelser til at disponere, må gennemføres hurtigt.“

Det siges videre, at det er statens opgave at være vejledende, rådgivende og koordinerende.

Jeg er enig i den udlægning, det her har fået i perspektivplanen, og vi ønsker fra det radikale venstres side at arbejde for, at det også bliver gennemført i det udvalgsarbejde, der kommer om lovforslagene.

Men når det i nr. 11 om ændring af § 69, stk. 4, i lovforslag nr. 128 om fritidsundervisning hedder, at „Kommunen yder tilskud med mindst 2/3 af udgiften til foredragshonorar . . .“ og brøken i bilaget gengives som 5/6, går jeg ud fra, at der er tale om en trykfejl, og ministeren kan måske allerede på nuværende tidspunkt bidrage til sagens opklaring.

Så meget om lovforslag nr. 128.

Nr. 129 om folkeskolen fastsætter på tilsvarende vis som ved fritidsundervisning, at statens procenttilskud går over til at blive tilskud efter objektive kriterier. De principielle synspunkter i den anledning gav jeg udtryk for i forbindelse med det foregående lovforslag, og tilbage er kun at udtrykke tilfredshed med de administrative forenklinger, som lovforslaget medfører i den kommunale og amtskommunale administration.

Lidt flere problemer er der vel i det sidste lovforslag om kommuners og amtskommuners bidrag til statslige og private skoler. For her bliver man altså, hvilket forslaget også indebærer, nødt til at ændre finansieringsformerne for de private skoler. En arbejdsgruppe anbefaler, at man bibeholder den centrale tilskudsforvaltning. Kommunen skal for elever i statens skoler betale et bidrag, der svarer til de gennemsnitlige udgifter pr. elev, og i de private skoler et bidrag, der er lig med statens gennemsnitlige tilskud pr. elev. Herved regner man med at undgå forvriddingsproblemet. Men de private skoler frygter nyordningens konse-